

ærede Indenrigsminister nylig har yttret, skal jeg kun tillade mig at gjøre den Bemærkning, at jeg troer, at der er to Ting paa Færøerne, som for Dieblisset have tabt meget af deres tidligere Betydning. Den ene Ting er Sumbø-Munk, som af den ærede Indenrigsminister er fremstillet som en Hindring for at komme fra Derne sydfra til Thorshavn. Jeg troer, at den ærede Minister maa være enig med mig i, at det store Ny, som før gik af Munken paa Sumbø, nu er forsyndet. Den anden Ting, som jeg skal tillade mig at vende mig til, er St. Olai Dag. Den ærede Minister siger, at St. Olai Dag ikke har den Betydning, som den før havde; ja, ganske vist, det er gaaet med St. Olai Dag, som det er gaaet med Sumbø-Munk; men hvis er Skylden, at St. Olai Dag ikke længer har den tidligere Betydning? Det er aabenbart deres, som have havet Lavthinget, hvilket jeg meget godt veed ikke er den nærværende Regjering. Det er, som sagt, ganske vist, at den nærværende St. Olai Dag ikke har sin tidligere Betydning, men i det Dieblis, at Færingerne faae et Lavthing paa St. Olai Dag, vil denne Dag for Færingerne atter faae den hele forrige Betydning, men som nu kun have i Minderne og i Længslerne. — At den ærede Rigsdagsmand for Nykjøbing (Monrad) ikke vil underlægge os aabenbar slette Hensigter, idet vi stræbe efter at rette Loven, eller, som han ogsaa lod til at ville anerkjende, idet vi stræbe efter at forbedre den, fortjener vistnok til en vis Grad Anerkjendelse, uagtet jeg for mit Bedkommende dog just ikke finder mig forpligtet til nogen saa grumme stor Taknemmelighed, da man aldrig skal være tilbøielig til at søge de værste Motiver til sine Modstanderes Handlinger; men iøvrigt troer jeg, at den ærede Rigsdagsmand og de, han synes at ville affrække fra vort Forslag, gjorde bedst i at holde sig til Heibergs Regel: „hold Dig smukt til Facta, Kjære!“ og at lade Motiverne være udenfor, gjorde bedst i ikke at undersøge, hvor for det foreligger, som vi have foreslaaet, men kun see paa, hvad der foreligger, see, om det, som her foreligger, stemmer bedre med Balglovens og Grundlovens Aand end det, som foreligger i Regjerings-Udkastet. Det er der-

efter, der skal handles og afstemmes, men ikke efter de formodede Motiver, som man ikke kan see, og som jeg ikke troer, at Nogen er berettiget til at betegne eller antyde.

Indenrigsministeren: Jeg har allerede tidligere yttret, at jeg fuldkommen anerkjender den sidste ærede Talers gode Hensigt. Jeg er aldeles overbevist om, at han med en redelig Villie stræber efter at forbedre Loven, saavel i dens Heelhed som i alle dens Enkeltheder; men her kunne foregaae Misgreb med Hensyn til Loven, som, uden at ssee af Mangel paa parlamentarisk Villie, kunne have deres Grund i Mangel paa Bekjendtskab til Forholdene, og herfor troer jeg, at man vel maa vogte sig. Jeg maa paa det Bestemteste fralægge mig, at jeg skulde have fremført noget Saadant, som at Sumbø-Munk skulde være Anledning til den Inddeling, som er blevet gjort mellem Færøerne søndenfjords og nordenfjords, eller at den skulde være til Hindrer for Communicationen mellem Færøerne selv — noget Saadant har jeg aldrig tænkt eller sagt; thi Sumbø-Munk ligger sønden for Færøerne, det er den yderste Spids af Suderø, men den Fjord, som gjør Adskillelsen, gaar nord for Suderø og gaar ind mellem Derne, saa at selve denne Inddeling er underkastet nogen Tvivl, idet nogle regne Baagø til det nordenfjords District medens Andre regne den til det søndenfjords, men der er andre Strømninger, som aldeles ikke staae i nogen Forbindelse med Sumbø-Munk, men alligevel have en overordentlig stor og farlig Betydning, som langt fra er blevet forringet i de senere Aar, men hvis Farlighed altid er bleven anerkjendt af de Søfarende. Navnlige er dette ogsaa blevet meget levende fremhævet af den forrige Marineminister, som kjender særdeles nøie til disse Strømninger.

J. A. Hansen: Det fremgaaer nu i dette Dieblis klart, hvor stor en Ret de ærede Rigsdagsmænd har, som have beklaget, at vi ikke have nogen Udtalelse over denne Lov fra Færøerne selv, det fremgaaer nu klart, at vi i Grunden her blive nødt til ganske at stemme iblinde, eller, hvad der omtrent kan antages for det Samme, ganske efter den enkelte Mand's Erklæring fra vedkommende Der. Nu kunde